

Návrat Stínu

Pozn. autora: Povídka navazuje na období po konci 2. série, tedy kdy se Doktor rozloučí s Rose. To co se následně stalo v seriálu, se v této povídce nestalo. Tzn. žádný Davros atd.

Stál tam. Znenadání se objevil i s jeho modrou budkou. Doktor v jeho desáté podobě. Kabát mu povlával ve větru a kolem nebylo nic než hrozné ticho. Nikdo by ho tu už znovu nečekal. Ne teď, ne po všem co se stalo. Zanevřel na Zemi. Přinesla mu mnoho bolesti. Ale teď tu byl. Vždy ve správný okamžik na správném místě.

Je to už nějakou dobu, co tu byl naposledy. Bylo to ten den, kdy ji ztratil. Rose Tyler. Žena, se kterou prožil tolik dobrodružství, zachránil tolik stvoření. Žena, která ho nikdy nechtěla opustit. Ta, která by ho nikdy nenechala odejít, která ho z hloubky srdce milovala. A on, nikdy jí to neřekl, nikdy se to nedozvěděl. Měl tolik možností jí to říct, ale když se k tomu odhodlal, bylo už moc pozdě. Nikdy se to nedozví. Ani ona, ani nikdo jiný. Jen Doktor s tím bude muset žít. S tou bolestí v srdcích. Průchod mezi tímto a jejím světem je teď navždy uzavřen.

Byl rok 2046, tedy přesně 40 let poté, co mu navždy zmizela ze života. Tedy alespoň fyzicky. Vzpomínky na ni si Doktor uchová do konce svého života. Pravděpodobně teď někde žije a snad má děti. Třeba je šťastná. Schylovalo se k válce. Velké válce. A přesto kolik utrpení mu tato planeta přinesla, prostě ji nemohl nechat jít. Nemohl dovolit vyhlazení celé lidské rasy. Obzvláště ne nepřítelem, který napomohl ke zničení jeho planety a všech ostatních Pánů času. Nikdy dřív si nepřipadal tak sám jako právě teď, ale musí se vzchopit. Musí zachránit planetu Zemi. Znovu, tak jako to udělal nesčetněkrát. Teď je to ale jiné, ví předem, s kým bude mít tu čest, před kým bude Zemi bránit.

Před kým jiným než před jeho úhlavními nepřáteli. Těmi, kteří vždy všechno zničí, ale nějakým způsobem pokaždé zůstanou naživu. Alespoň pár z nich, kteří jsou ale schopni vzkřísit celou jejich rasu. Musel chránit zemi před obávanými protivníky. Daleky.

Něco mu ale uniká. Něco důležitého. Proč dali lidem vědět dopředu? Proč je nechávají se připravit? Světové armády čekají na rozkazy. Všechny organizace, NATO, OSN a další se spojili za jediným účelem. Zachránit planetu Zemi. Něco je tu špatně, velice špatně. Dalekové vyčkávají. Ale na co? Mohli by sem vtrhnout a celou planetu zpusť. Je tu něco víc.

Přistál v Londýně, sem ho přenesla TARDIS, asi to tu mělo vypuknout. Kde taky jinde. To prokleté město. Město, které v něm vyvolávalo staré bolestivé vzpomínky. Město, ve kterém toho tolik ztratil. Doufal, že se sem nebude muset už nikdy vrátit. Jeho prosby ale nebyly vyslyšeny.

Od doby co tu byl naposledy, se Londýn moc nezměnil. Big Ben byl již opraven. Na pád vesmírné lodi, která jej poničila, se již téměř zapomnělo. V přístavu na Temži stáli moderní, tedy alespoň na lidské poměry moderní, jachty a vznášedla. Celkový dojem byl stejný, ale zároveň jiný. Možná to bylo tou předválečnou atmosférou. Lidé tentokrát věděli předem, že se něco špatného stane. Věděli, že budou bojovat proti Dalekům, ale nevěděli, že jejich zbraně, i když vyvinuté, ale stále slabé, nebudou v tomto boji stačit.

Doktor kráčet po Trafalgar Square. Na jindy rušném náměstí bylo teď liduprázdno a na místě kde dříve proudily davy lidí, teď nebyl nikdo, kromě jeho samotného a prodáváče novin, krčícího se ve svém stánku. Když ve svém obleku a dlouhém kabátu procházel kolem tohoto stánku, muž uvnitř vykřiknul: „To jste vy! Já jsem věděl, že nás přijdete zachránit. Už mi nechtěl nikdo věřit. Divili se,

proč ještě prodávám noviny, zabývající se vámi. Ale já si nenechal nic vymluvit a měl jsem pravdu!“ jásal ten muž a vyběhnul ze stánku. Napřímil se a zasalutoval.

Doktor na něj zůstal nevěřícně zírat. „Prosím, nesalutovat. Myslíte mě? Vy mě znáte? Co se to tu děje? Proč tu nikdo není?“ Opravdu tu byli sami dva. Občas někdo vykouknul za oknem, ale to bylo vše. Stařík se tedy postavil na nohy.

„No ovšem! Kdo by vás neznal. Jste Pán času. Poslední z nich. Jste ten, kdo nás přijde zachránit. Tak hlásá proroctví.“ Vzal jeden z těch časopisů, co měl vystavené a podal jej Pánu času.

Doktor si teprve teď všimnul, že jeho fotografie se objevuje na každé obálce časopisu a na všech titulních stranách nejruznějších novin. Titulky hlásaly: *„Pán času přichází. Dokáže zachránit lidskou rasu?“*, nebo *„Naše poslední šance na záchranu. Náš osud je v rukou cizince.“* Vzal výtisk, který mu muž nabízel. Když jej otevíral, nemohl si nevšimnout názvu. Torchwood.

„Co víte o tom Torchwoodu, pane?“ otázal se Doktor. Něco tu nehrálo. Torchwood se dříve snažil skrývat. Byla to ta nejtajnější organizace světa. Dokonce většina nejvýše postavených o něm nevěděla.

„Co vím o Torchwoodu? Ale prosím vás, to jste žil někde v jeskyni? Torchwood tomu tady teď šéfuje. Pokud se jedná o meziplanetární záležitosti, je to pod jejich velením.“ Vysvětlil stařík a nepřestával Doktora upřeně pozorovat. Jakoby sám nemohl uvěřit, že je to opravdu on.

„Torchwood teď vede celou Británii?“ ujíšťoval se Doktor. A přitom listoval časopisem, který mu předtím podal ten muž.

„Británii? Kdeže! Vede teď celý svět. Je to teď nejmocnější organizace. Má k dispozici armádu a finance všech států.“ Stařec se začal přehrabovat v kapsách, jakoby něco hledal.

„Co to hledáte?“ zeptal se. Kolem zběsile prolétlo hejno vrabců, jakoby je něco vyděsilo. Doktor si toho všimnul a začal se obezřetně rozhlížet.

„Můj telefon. Musím dát Torchwoodu vědět, že jste tu, aby pro vás mohli přijet.“ Doktor rychle vytáhl sonický šroubovák a zamířil jím na jednu ze starcových kapes. Zmáčkl nastavení 45 a šroubovák se za typického zvuku rozsvítil a pak zase zhasnul.

„Co jste to udělal, Doktore?“ zeptal se vyděšený stařík.

„No, našel jsem vám telefon... a pak jsem zničil kmitočtový syntezátor, který je součástí vysokofrekvenčního modulátoru, což vám znemožňuje jakoukoli komunikaci s jinými přístroji,“ odvětil a zvedl oči od časopisu.

„Takže je mi teď k ničemu?“ odhadoval zmatený muž a zběsile se snažil vytočit jakékoli číslo, ovšem bez výsledku.

„Ne, pořád ještě můžete hrát hry,“ pronesl se známým pokřiveným úsměvem Doktor.

„Ale pane, musím to oznámit Torchwoodu! Je to mojí povinností!“ rozčiloval se ten muž. A začal se rozhlížet všude kolem. „Ha! Už si pro vás jdou! Za to se dostanu k Torchwoodu. Nalezení Doktora, na všech titulkách budu pro tentokrát já.“ Pochvaloval si a díval se jedním směrem. Doktor se otočil a uviděl skupinku asi šesti Cybermanů přicházejících ze spodní strany náměstí. Ještě ho neviděli. Stál v zákrytu za památečným sloupem.

„Utíkejte!“ přikázal a rozběhl se. „No tak! Běžte!“ zastavil se a pohlédl na starce. Ten jen pokýval hlavou a zavolał: „Ne! Vy stůjte! Jdu si pro svou odměnu.“ Potom se vydal směrem k hlídce

Cybermanů. Doktor nemohl nic dělat, bylo jich moc. Proto se rozběhl a utíkal uličkou vedle Národní galerie.

„Našel jsem Doktora! Tady je... Tedy byl. Musí být blízko. Velice blízko, toho ještě doženete. A teď chci svoji odměnu.“ Stál tváří v tvář jednomu ze Cybermanů. Třásl se, měl strach.

„Nesplnil jste pokyny. Nepodal jste okamžité hlášení. Jednotka 1, 2 a 3 se vydá za Doktorem.“ Podal instrukce jeden z hlídkujících.

„Ne! Ne, počkejte! Našel jsem ho. Rozbil mi telefon! Nemohl jsem podat hlášení.“ Zoufale se snažil zachránit svůj život.

„Nezadržel jste jej. Neřídil jste s pokyny. Tady máte svou odměnu - budete vymazán.“ Vztáhl na muže ruku a ten se jen s křikem sesunul k zemi. „Jednotka 4 a 5 vyčistí prostor.“

Doktor už jen z dálky slyšel křik toho muže. Nesnášel to. Nesnášel, když musel někdo zemřít a on s tím nemohl nic udělat. Ale dnes to jinak nešlo. Nemohl si dovolit, aby ho chytili hned na začátku, kdy ještě nestihl zjistit, co se tu děje. Rozhodně tady na něj nečekají s otevřenou náručí, až a jestli vůbec je přijde zachránit.

Cybermani se blížili. Mohl slyšet jejich dupot. Podle zvuku byli tak tři, nebo čtyři. S tím by si za pomocí sonického šroubováku mohl poradit. Proto zastavil a chtěl jim čelit tváří v tvář, tedy tak nějak. Jenže pak to uviděl. Upgradovali se. Měli mnohem více zbraní, než si pamatoval. Skryl se za roh. Neměl by ani nejmenší šanci. Musí utéct, dokud má ještě čas. Jejich kroky už byly slyšet blízko, velice, velice blízko. Doktor se rozběhl, jak nejrychleji uměl, snažíc se najít místo, na kterém nechal svou TARDIS.

Najednou se ale otevřeli dveře a někdo, nebo něco vtáhlo Doktora dovnitř. Byla tam tma. Marně se rozhlížel kolem. Něco mu právě zachránilo život. V tu chvíli se rozsvítila světla. Když ji uviděl, zůstal stát s ústy dokořán. Nebylo to možné. Neměla jak se sem dostat. A i kdyby, tak by nemohla vypadat pořád stejně. Mělo by jí táhnout na šedesát, a přesto vypadala na pětadvacet.

„Rose...“ vydechnul Doktor. Vztáhnul k ní ruku, ale zase ji povolil a ta se snesla do původní polohy. „Co je to? Někdo si se mnou hraje! Ne, ne, ne. Ne! Není to možné! Co jsi zač? Hologram? Ne, není tu zdroj. Obyčejná iluze? Nepravděpodobné... Mysli, mysli!“ Pochodoval po tmavé místnosti a poklepával si na čelo.

„Doktore...“ promluvila Rose a dotkla se jeho ramene. To stačilo k tomu, aby upoutala jeho pozornost. Otočil se a zůstal stát jako zkoprněný.

„Ale, ale tohle není možné. Nemůžu tě cítit. Je to nějaký klon? Nebo...“ Snažil se najít jakékoli rozumné řešení toho, co se tu právě odehrávalo. Rose mu přiložila prst na ústa. Tuhle hádanku nemohl rozluštit.

„Ššš... Přestaň, prosím. Nenič to. Brzy se to dozvíš.“ Oči se jí zalévaly slzami a ona je nechávala téct. Pomalu spustila ruku dolů. Chvíli se na sebe jen tak dívali. Slova nemohla vyjádřit, co právě cítili. Byla to nekonečná radost. Zase se shledali, po tak dlouhé době beznaděje a smutku tu stáli a dívali se jeden druhému do očí. To už i Doktorovi stékala jedna bezchybná slza po tváři. Následovalo nekonečné šťastné objetí, které mluvilo za vše.

„Chyběls mi,“ řekla Rose, když se od sebe po dlouhých vteřinách, možná minutách odtrhli. Tohle se vůbec nemělo dít. Bylo to proti všem fyzikálním, přírodním i vesmírným zákonům. Ale i přes všechna fakta, která dokládala, že se to nemůže dít, tu stáli a tím popírali všechno, čemu Doktor věřil.

„Taky jsi mi chyběla,“ pousmál se Doktor. Skrz slzy se prodíral nezaměnitelný úsměv. „Pojď. Musíme se dostat k TARDIS, něco se tu děje.“ Chytl Rose za ruku a táhnul ji směrem ke dveřím. Ta ale zastavila. „Co je?“

„Zadní vchod. Vpředu jsou Cybermani, vzpomínáš?“ Usmála se a teď ho naopak táhla ona.

„Úžasně! Kdybych tě neměl.“ Hned jakmile to řekl, toho zalitoval. Jak ví, jak dlouho tu zůstane. To už ale ruku v ruce vybíhali zadním vchodem a běželi po Pall Mall Street.

„Kde jsi ji nechal, TARDIS?“ popadala dech jeho blondatá spoléčnice. A za běhu se rozhlížela kolem, jestli je někdo nesleduje.

„Na St. James Square, tam v parku.“ To už se ale zpoza rohu vynořila známá skupina Cybermanů. „Běž!“ zakřičel. Bylo to zpátky, jakoby to nikdy neztratili. To napětí, dobrodružství a nebezpečí. Byli dokonale sehraný tým. Odbočili doleva a během několika sekund vbíhali do parku. Už ji viděla. Konečně ji mohla zase spatřit. S Rose v paralelním světě žádný ‚paralelní‘ Doktor nežil. Tím pádem ani TARDIS, o to víc se jí teď ulevilo, když ji uviděla skrytou za šípkovým keřem pod prastarým dubem.

„Dovnitř!“ zavelel. Jejich protivníci už byli blízko, až nebezpečně blízko. Doktor vlezl dovnitř na poslední chvíli, doběhl k řídicímu panelu a už byl zase ve svém živlu. Pravou rukou zadával vesmírné souřadnice, levou mačkal několik tlačítek a nohou se marně snažil dosáhnout na zelenou páčku. Když to Rose viděla, nemohla si nevzpomenout na to, jak ji nikdy nechtěl pustit k řízení. Ale teď se vrhla směrem k páčce, přepnula ji do opačné pozice a zmáčkla červené tlačítko vedle ní. Okoukala to od něj, nebyla hloupá. Čekala teď spršku poučení o tom, že to nesmí, že ji TARDIS neposlechne, ale nic takového nenásledovalo. Doktor se na ni jen usmál a z jeho tváře se dalo vyčíst, že je na ni jaksepatří hrdý.

„Kam míříme?“ zeptala se s širokým úsměvem na tváři. Už to přicházelo, ale nedala na sobě nic znát.

„Musíme si rozmyslet co dál, je toho víc, než to co vidíme. A teď je jediné bezpečné místo a to je mimo Zemi.“ V hlavě se mu už formoval plán, ale první musí zjistit co nejvíce informací. V tu chvíli se ale TARDIS začala třást a nekontrolovatelně vyrazila opačným směrem.

„Co se děje? To děláš ty?“ křičela Rose a ze všech sil se držela ovládacího panelu.

„NE! Nedělám! Něco je špatně! Nemůžu ji ovládat! Jako by ji řídilo něco jiného.“ Volal na ni zpět Doktor. Snažil se ze všech sil dostat loď zpět pod kontrolu, ale nešlo to. Mačkal jedno tlačítko za druhým, ale nic nepomáhalo. „Nic s tím neudělám! Pevně se drž!“ rozkázal a sám se chytil nejbližšího sloupu.

„Už to začalo,“ zašeptala tak, že ji nemohl slyšet.

Po pár vteřinách vše utichlo: „Zastavili jsme. Rose? Jsi v pořádku?“ kontroloval Doktor.

„Jsem v pohodě.“ Vstala a přešla k němu. V očích se jí zračilo vědění, ale také trochu strach. Strach z nadcházejícího setkání. Všechno musí proběhnout tak, jak bylo určeno. Doktor se vydal ke dveřím a pomalu je otevřel. Hned jak to udělal, narazilo to do něj jako hurikán. Nedalo se přesně popsat, co to bylo, ale už tomu bylo dlouho, co to cítil. On dobře věděl, co to znamená, ale bylo to moc

neuvěřitelné. Bylo více než nepravděpodobné, aby se staly dvě nemožné věci v jeden den a právě jemu. Zavřel oči, bál se toho co mělo nadcházet.

„Tak tady jsi. Po tak dlouhou dobu žít s myšlenkou, že jsi sám, že jsi poslední. Jak jsi to mohl dokázat? Je mi to tak líto.“ S těmi slovy se muž vydal k Doktorovi sklánějícímu se u TARDIS. Pokynul mu, aby si stoupl a pak ho objal. Doktor nemohl uvěřit. Co je to za den? Den kdy se nemožné stane skutečností? Nechtěl brečet, ale emoce přemohli jeho pevnou vůli.

„Můj synu...“ couvnul ten dotyčný a pohlédl na Doktora.

„Jak je možné, že tu jsi? Gallifrey a celá Velká časová válka je pod časovým zámekem. Vím to, sám jsem ho na to uvalil. Omlouvám se. Nechtěl jsem to udělat, ale neměl jsem na vybranou.“ A s těmi slovy konečně pohlédl tomu neznámému do očí. Rose si připadala nepatřičně. Podle proroctví pochopila, co se bude dít, ale nevěděla, že to bude jeho otec.

„Já to vím. A udělal jsi správně. Zachránil jsi tím vesmír. Páni času by pro svou nadvládu udělali cokoli. Válka je neuvěřitelně změnila.“ Poté pohlédl na Rose. „Ty víš, že je to jen začátek. A děkuji ti, že ses o něj předtím postarala.“ Pousmál se.

„Zajisté, vždyť on dělal to stejné pro mě. Jen jedna věc mě překvapuje. V poselství to sice zmíněno bylo, ale nenapadlo mě, že by to byla pravda. Myslela jsem, že je to jen nějaká metafora, nebo tak něco. Vy jste opravdu jeho otec? A smím se zeptat na vaše jméno?“ přeptala se ještě stále překvapená Rose. Muž místo odpovědi jen přikývnul, protože mu Doktor skočil do řeči.

„Jaké poselství? To, o kterém mluvil ten muž na náměstí?“ řekl a zmateně přitom kmital pohledem z jednoho na druhého. „A Rose! Ty všechno víš? Ty víš co se děje? A jak je možné, že jsi téměř nezestárla?“ Nestávalo se často, aby Doktor něčemu nerozuměl, ale tohle šlo úplně mimo něj. Neměl ani ponětí, co se tu teď kolem něj odehrává.

„Ne, vím jen to, co jsem vyčetla z toho kousku poselství, které mi bylo sděleno. Věděla jsem, co mám dělat, za kým mám jít pro pomoc. A vím, že po čas války mám stát po tvém boku.“ Zahledla se mu hluboko do očí. Druhý Pán času mezitím listoval časopisem ‚Torchwood‘, který přinesl Doktor.

„Rose, podej mi prosím tvou část poselství. A jinak, říkají mi Rádce.“ To už natahoval ruku po kusu papíru, který mu podávala blondýnka.

„Proč jsi mě nevyhledal dřív? A jak to, že jsem tě nemohl vycítit? Proč si mě nechal žít v samotě?“ ptal se smutně Doktor a pohled upíral z okna. Byli zase zpět v Londýně, to poznal.

„Musel jsem se řídit proroctvím. Osud není jen tak něco, na co buď věříš, nebo ne. Osud je z části daný. Sám to pořád používáš, ale nikdy jsi nevěděl, jak to celé pojmenovat. Jsou to ty pevné body v čase. Když pozměníš některé tyto body, nemusí se nic stát. Ale může se stát, že změnou některých z nich zkolabuje všechno. Čas se rozpadne, celý vesmír nebude fungovat. A to co se teď děje, je jeden z těch pevných bodů. K tomu je právě to proroctví.“ Vysvětlil Rádce a ukázal na stránku v časopisu. „Podívej, tady je to proroctví. Někdo říká, že se prostě jen tak objevilo. Ale já zastávám názor, že pochází z úst Face of Bow.“

Na listu stálo:

Když milenec se objeví,

krutá válka začíná.

Rozličné rasy se spojí,

a 40 let vyčkávají,

aby ovládli planetu Zemi.

Nad hlavami po staletí, tiše se tyčí Stín.

Spása přichází,

Otec spolu se synem brání milovanou Zemi.

Pod tím byl náčrtek Doktorovi TARDIS. Podle toho tedy lidé usoudili, že on je ten, co má pomoci.

„Ještě je tu Rosina část. Myslíme si, že toho bylo víc, ale za ta staletí se toho mohlo hodně ztratit.“ Ukázal na druhý kousek papíru od Rose, na němž stálo:

Dva stejné světy se oddělí,

ale Stín se vrací zpět.

Bojovnice vrátit se musí na její vlastní svět.

V den kdy stane se nevídané,

bude u vlčího moře odpověď čekat.

Až objeví praskliny nehlídané,

bude zase po boku Doktora stát.

„Takže znovu, jak je možné, že jsi nezestárla? Tím pádem mi říkáte, že tohle všechno je naplánované? Čím? Osudem? A to, že jsem potkal Rose a všechno to, co jsme spolu dokázali, bylo taky dopředu naplánované? Nebud' se směšit, nejsme ve filmu. Jak to tedy má všechno pokračovat? Co budeme dělat teď?“ Za posledních pár minut položil tolik otázek, které nebyl schopen sám úplně zodpovědět. Tohle se mu moc často nestávalo, téměř vůbec. Moc dobře se proto necítil.

„V paralelním světě plyne čas tak jakoby, jinak. Nevím, nedokážu to popsat. Den trvá asi stejnou dobu jako v normálním světě, ale vnímáme to jinak i naše těla to vnímají jinak. Normálně bych zestárla o kolik? Čtyřicet let jsi říkal. Připadám si ale, jako by to nebylo ani deset. Představ si to. Zůstat na zemi, byla by ze mě stará babka.“ Podívala se na Doktora. Ve tváři měla takový sentimentální výraz. „Ale byla bych s tebou.“ Doktor se na to snažil nemyslet. Chyběla mu, víc než cokoli.

„S tím osudem nemáš tak úplně pravdu,“ vložil se do toho Rádce. „Ty sis Rose vybral, všechno co jste spolu prožili, byla vaše rozhodnutí, ale tahle část, to co se právě teď děje je upevněná v čase. Bylo předurčeno, že my dva a ještě někdo, teď je to Rose, budeme bránit Zemi při válce. Ale ten pevný bod byl ovlivněn tvým rozhodnutím. Rozhodnutím, že se vydáš na Zemi a budeš ji chránit. Kdybys tak neučinil, proroctví by se změnilo. A co budeme dělat teď? Vždyť to tam máš napsané: *„Otec spolu se synem brání milovanou Zemi.“* a *„bude zase po boku Doktora stát.“* Postavíme se spolu proti komukoli, kdo proti nám bude stát,“ prohlásil a jeho hrané nadšení skrývalo hrozivou pravdu. Možná to byla ta obálka, kterou měl bezpečně uloženou zevnitř v náprsní kapse, o jejímž obsahu věděl jen on sám.

„Dobře, tak jdeme na to!“ zavelela Rose. Změnila se, nikdo po ní ani nemohl chtít nic jiného, vzhledem k okolnostem, které nastaly. Běžela na druhou stranu pokoje a zapnula televizi. Bylo to všude. Na každém kanálu informovali o momentálním stavu dění ve světě. Všude jste mohli

zaslechnout slova: Dalek, válka, Doktor, Torchwood, proroctví. Nakonec nechala zapnutý televizní kanál BBC. Moderátorka se zrovna dozvídala nové informace.

„Právě jsme se dozvěděli, že přilétají Dalecké lodě. Ne, počkat, tohle je ještě něco jiného. Dostáváme zprávy z Torchwoodu, tohle nejsou jen Daleci. Jsou tu i Autoni, Slitheeni a přilétají další. Všechny možné rasy přilétají bojovat na Zemi! Co se to děje? Jakoby se proti nám spiknul celý vesmír. Policie doporučuje občanům, aby dbali ...“ Doktor ztlumil zvuk. Moderátorka nadále, snažíc se zůstat profesionální, kladla na srdce všem lidem rady od Torchwoodu.

„Všichni moji nepřátelé, anebo přinejmenším nepřátelé lidské rasy. Možná je to jen náhoda, je více než pravděpodobné, že nepřátelé lidí jsou i mými nepřáteli. Ale proč teď? Tohle poselství by bylo platné kdykoli. Proč právě teď? Nemůže to být tím, že předtím neměli dostatek vojáků. Lidé by neměli moc šancí ani proti skupině Daleků, natož proti tomuhle. Je v tom něco... něco... něco co mi pořád uniká.“ Z toho nevědění byl nervózní, přecházel po místnosti a stále si pro sebe něco říkal.

„Ha! Mám to přímo před očima, ale jako bych byl slepý! Podívejte, tady!“ s těmi slovy zabořil prst na začátek strany 39. „*‘Když milenec se objeví, krutá válka začíná. ‘ Ale kdo je milenec? Počkat, ‘Rozličné rasy se spojí, a 40 let vyčkávají, aby ovládli planetu Zemi. ‘* Rose? Jak dlouho jsi musela čekat, aby ses mohla dostat z paralelního světa sem?“ Nadějně se podíval na svou společnost. Odpověď už předem znal.

„Od toho co jsi... Co jsem... Co jsme se museli rozloučit. Říkal jsi, že to bylo 40 let.“ Výraz poznání se jí promítl v obličeji. „Aaaa! 40 let! Jistě! Jsi génius.“ Široce se na Doktora usmála.

„Já vím,“ odpověděl a úsměv jí opětoval. „Ten dotyčný Stín. Je to někdo, nebo něco, co bylo uvězněno v paralelním vesmíru a čekalo, až se vytvoří časoprostorová trhlina, tak jako jsi to udělala ty, a díky tomu se pak mohl dostat sem. Nevím proč to označení milenec. Možná nešťastná láska, nebo tak něco. Důležité je, že je to tu a my proti tomu musíme bojovat! Sbalte poselství, nebo proroctví, nebo co to vlastně je a vzhůru do TARDIS!“ Rose začala okamžitě balit, Doktor něco kontroloval v TARDIS, jen Rádce zůstal stát s prázdným výrazem a nenápadně zkontroloval obálku, jestli je stále bezpečně na svém místě.

V tu chvíli se vysílání zpráv něčím přerušilo a na obrazovce televize se objevila neznámá tvář. Bylo to mimozemského původu, to bylo jasné. Muž vypadal jako člověk, ale zvláštní, tak nějak zdeformovaný, jakoby zmutovaný, nebo zkřížený s jiným druhem mimozemšťanů. Rose zapnula zvuk.

„... Vaše planeta bude využita jako bojiště pro různé rasy. Při jakýchkoli známkách odporu vás mí muži zničí. Hlídkující Cybermani vás neochrání, jsou na mé straně. Já jsem Stín. Po staletí ukrývám. Vládce různých druhů. A teď zpráva pro vás, Doktore.“ Všichni tři sebou trhli a zpozorněli. „Vydej se mi. Jinak je celá lidská rasa ve vteřině mrtvá.“ V tu chvíli se obraz vrátil do normálu a kamera zabrala vyděšenou moderátorku pohotovostních zpráv. To už televizi vypnuli úplně.

„Co budeme dělat?“ zeptala se s obavami v hlase Rose.

„Coby? Nemám v plánu být svědkem další genocidy. Zaměříme signál, odkud vysílal, přeneseme se tam a dle možností uvidíme co dál,“ vběhnul do modré budky a začal se věnovat přístrojům. Po ani ne minutě zavolal. „No to mi nebudete věřit. Ale vlastně to dává smysl. Mohlo mi to být jasné hned.“ Rose spolu s Rádcem přiběhla a viděla na mapě zaměřenou dobře známou stavbu. Sídlo nejmocnější organizace - Torchwood.

„Rose, byla jsi tam někdy? Jasně, vždyť v paralelním světě jsi tam pracovala. Tak mi řekni, kde je nějaké místo, kam se můžeme bezpečně přemístit, abychom byli tak nějak nenápadní.“ S nadějí v očích na ni pohlédl.

„Sklad v kuchyni, tady.“ Ukázala na mapu. „První sklepní patro, na východě.“ Doktor se okamžitě jal řízení a obíhal z jedné strany panelu na druhou. To už přiložil ruku k dílu i jeho otec a pomáhal mu s ovládáním. Najednou se ale TARDIS vrhla jedním směrem a nedala se ovládat.

„Opravdu?!? Zase? Nechcete si za mě přestat dělat srandu?“ Naštvaně pohlédl na druhého Pána času, ten se ale tvářil stejně vyděšeně jako Rose. Doktorovi došlo, že je táhne ještě něco jiného. Po chvíli s rachotem zastavili. Mapa umístění hlásila Torchwood.

„Tak jo, teď to asi nebude hezké. Neodporujte, dělejte to, co říkají. Nějak nás z toho dostanu.“ Pohlédl na Rose a Rádce „Můžeme?“ Nejistě přikývl. „Tak jdeme.“ Pomalu otevřel dveře TARDIS. Během sekundy na ně namířili nejrůznější zbraně. Byli tu Daleci, Cybermani, Autoni a Sletheeni.

„Budete nás následovat k našemu pánu. Jinak budou Doktorovi společníci vyhlazeni,“ obeznámil je jeden z Daleků o jejich situaci.

„Proč jen moji společníci? Proč ne já?“ vyzvídal Doktor.

V tu chvíli všichni Dalekové, Cybermani a ostatní spustili jako jeden: „Doktor musí zemřít na přímý rozkaz našeho pána.“ Pak už mluvil jen ten první Dalek. „Náš pán zabije Doktora.“

„Tohle už jsem viděl, ovládá je telepaticky. Stačí zničit generátor, který toto telepatické ovlivňování umožňuje, a pak budou volní.“ Zašeptal ke svým dvěma přátelům. „Kdo je váš pán?“ Nemusel dlouho čekat, ten hlavní Dalek mu okamžitě odpověděl: „Náš pán vám odpoví.“ Chvíli tiše pokračovali v chůzi, až došli k velkému sálu. Na jeho konci byla zřízena malá laboratoř, v jejímž středu stálo něco jako trůn. Došli až k trůnu, na němž seděl jejich pán. Doktor si okamžitě všimnul, že zezadu k hlavě má připojený malinkatý drátek, vedoucí do toho trůnu. To bylo ono, trůn byl tím generátorem.

„Já jsem Stín. Já jsem Umbras!“ zaburácel ten dotyčný. „Jak originální jméno.“ zašeptal Doktor. Rose se pousmála, když ho ještě neznala, chodila na lekce latiny. Doktor se ujal slova.

„Mohli bychom přeskočit tu dlouhou formální část a věnovat se tomu, proč jsme tady?“ dovolil si drze. Umbras se nejprve zamračil a pak přikývnul. „Takže, o co ti jde? Teoreticky jsem mrtvý muž, takže bych alespoň rád věděl, proč to teda mám umřít.“

„Tak dobrá, povím ti příběh. Tehdy v průběhu Velké časové války jsem se dozvěděl o Pánech času. Abys věděl, kdo já jsem, řeknu ti toto. Jsem jediný svého druhu, už si ani nepamatuju, kým jsem byl původně. Když potkám novou rasu a líbí se mi její schopnosti, prostě si je vezmu. Takovým jednoduchým rituálem. Jakmile jsem objevil Pány času, věděl jsem, že musím být jako oni, moudrý, geniální. S tolika vědomostmi bych mohl ovládnout celý vesmír. Co teprve, kdybych vytvořil své klony. Byl jsem přichystán, jenže pak někdo uvalil na Velkou časovou válku časový zámek, a já už jsem se k Pánům času nemohl dostat. Po staletí jsem se skrýval ve stínech a ovládal Daleky, Cybermany a další vesmírné rasy. Hledal jsem tě všude, jenže ty jsi stále ještě nebyl hotov. Hledání mě zavedlo až do paralelního světa, odkud jsem se nemohl dostat.“ Na chvíli se odmlčel.

„Co to znamená, že jsem nebyl hotov?“ otázal se překvapený Doktor. Takže po celou tu dobu byli Daleci, Cybermani a další z jeho nepřátel ovládnuti tímhle Umbrem. Neměli svobodnou vůli.

„Ty to opravdu nevíš?“ ušklíbnul se nad Doktorovou nevědomostí. „Pokud chci získat nějaké nové schopnosti, musí ten dotyčný být úplný. To znamená, že musí být naplněn jeho základní emocí. Každý má tuto emoci jinou. Tou tvou pohrdám, ale za tvoje vědomosti mi to stojí. Tak dlouho trvalo, než jsi tento cit v sobě zase probudil.“ Pohlédl s výše svého trůnu na Doktora.

„Co je moje základní emoce?“ zařval Pán času.

„Je to ta nejodpornější emoce, jaká kdy byla pocítěna. Láska.“ Zastavil se, jakoby se mu přičilo to slovo jen vyřknout. „Tak dlouho trvalo, než ses zamiloval, Doktore. Tolik žen jsi potkal, jen když pomyslím, kolik jsem ti jich poslal do cesty, ale ne. Ty jsi musel čekat desetiletí, ba i staletí tady na tuhle.“ Znechuceně se požíval na Rose, která si konečně uvědomila to, co si myslela, že se nikdy nestane. Doktor ji miluje. Když ji tehdy dával sbohem, opravdu jí chtěl říct, že ji miluje. Po tvářích se jí začali kutálet slzy.

„Ted' všechno víš a konečně můžeme přejít k rituálu. Vidiš, tenhle stroj absorbuje požadované vlastnosti. Ted' stačí, když tě zabiju. Mí služebníci, tímto vám dávám svolení k...“

„To neuděláte!“ zakročil mu cestu Rádce.

„Protivíte se pánově vůli. Zemřete.“ Dalek na něj namířil a vystřelil. Pán času byl na místě mrtev.

„Nee!“ zoufale zakřičel Doktor a svalil se k tělu svého otce. „Chtěl jsi mě! Proč sis bral i jeho? Proč?!“ objímal bezduché tělo Pána času.

Rose si uvědomila, co musí udělat, musí to udělat pro něj. Využila chvíle nepozornosti a rozběhla se, jak nejrychleji mohla a vytrhla Umbrovi ten drátek z těla. Tím zjistila, že ho to udržovalo při životě, tím pádem ho zabila. Jenže vytrhnutím toho drátu převrátila všechnen tok částic proti sobě a otevřela tím průchod do paralelního světa.

„Rose to nesmíš! Vráti tě to zpět do...“ jenže to už to už Rose spolu s Umbrem letěla přímo do té trhliny.

„Miluju tě...“ zavolala, ještě než se průchod stihnul uzavřít. Doktora přemohla zlost, nejradši by to tu celé vyhodil do vzduchu, ale sám sobě slíbil, že nebude zabíjet. Rose ho udělala lepším, na její památku se ovládne. Otočil se proto ke skupině mimozemšťanů. Zapnul kameru, aby se tato zpráva dostala ke všem.

„Jste volní. Po desetiletí jste byli ovládáni někým jiným. Tomu je konec. Zachránila vás jedna neobyčejná lidská dívka. Její jméno je Rose. Rose Tyler. A teď běžte. Rozprchněte se na vaše planety nebo osídlete nové, ještě neobydlené. Přestaňte s touhle nesmyslnou válkou, protože jestli to neuděláte, budete mít co dočinění se mnou.“ Jen tak tak zadržoval svůj hněv. Vypadal jako nějaký bůh zkázy. Nemusel je pobízet dvakrát. Všichni byli volní a odlétali.

Doktor se sesunul zpět k tělu jeho otce. Viděl, že má něco v náprsní kapse, obálku. Vytáhnul ji a opatrně otevřel. Byla v něm nějaká listina a malý obrázek. Vytáhnul tu listinu a přečetl její obsah. Byl to zbytek proroctví.

V nejtmačší minutě,

kdy otec hrdě umírá,

milovaná dívka svět zachraňuje,

na svou zkázu nedbaje.

Příběh ke konci se stáčí,

a Doktor sám po cestě smutku kráčí.

Slzy nemohli vyjádřit to, jak se teď Doktor cítil. Jeho otec to celou tu dobu skrýval. Věděl, že by ho sem nepustil. Ani Rose by nenechal sem jít. Vydal by se do boje sám a prohrál by. Doktor vyndal z obálky i obrázek. Byla na něm Gallifrey. Obě slunce na něm zářila. Majestátní palác ve skleněném dómu se tyčil k nebi barvy ohně. Vše bylo tehdy správně. Doktor stál, sledoval ta dvě slunce a tentokrát věděl, že už je úplně, ale úplně sám.